

med Hensyn til § 11, og hvorefter Cierens Forpligtelse betydeligt skulde indskrænkes, da maa jeg tilstaae, at jeg ikke finder det rigtigt. Ligesom jeg anseer det uheldigt, naar det ærede Thing ganske nyligt lagde en større Byrde over paa Statskassen end paa vedkommende Communeskasse, Noget, der under ingen Omstændigheder har kunnet kaldes Broderparten, selv efter den gamle Sprogbrug, da Broderparten aldrig har været $\frac{3}{4}$ imod $\frac{1}{4}$, saaledes forekommer det mig uheldigt, om man nu her vilde formindste Cierens Forpligtelse. Det Forhold, Lovudkastet har tænkt sig mellem Statens, vedkommende Communes og vedkommende Ciers Bidrag, troer jeg ved nærmere Prøvelse vil findes i det Hele at være nøiagtigt; og det gaaer neppe an saaledes fra Cieren at slyde over paa Communen og fra Communen paa Staten. Staten kommer derved til at bære altfor Meget. Igeoverfor de andre Parter, ligesom Communen kommer til at bære for Meget overfor Cieren. Det kan jo dog ikke nægtes, at det først og fremmest er Cieren, som naturligen maa gjøre Dpoffesser, og navnlig Udgifter, for at ikke hans Creaturer skulle lide mere end nødvendigt; Ulykken rammer først ham, og det er da ganske naturligt, at han ogsaa maa bære de Omkostninger, der medgaae til Dyrenes Røgt og Cuur, ligesom de øvrige i § 11 omhandlede Udgifter. Naar det dernæst er foreslaaet, at under alle Omstændigheder skulde den Sætning udgaae: „bliver Dyrslagen nødsaget til ved Retten at paatale sit deraf slydende Krav, behandles Sagen som en beneficeret Politiretsfag“, da vare de Grunde, som den ærede Didsfører for Forslagsstillerne gjorde gjældende, rigtignok meget svage. Det ærede Medlem bemærkede saaledes, at, saavidt han vidste, var det noget Nyt. Jeg skal dog i denne Henseende tillade mig at henvise ham til Motiveringens i Udvalgets Betænkning, hvor det udtrykkeligt er sagt, at Dvrighederne efter § 17 i den nugjældende Forordning skulle være Dyrslagerne behjælpelige til ved Politiretten at faae deres Tilgodehavende for disse smitsomme Sygdommes Cuur m. v. inddrevet, hvilket i Praxis er forstaaet saaledes, at disse Sager skulle behandles som beneficerede Politisager. Nu skulde jeg ikke modstige det

ærede Medlem, hvis han sagde, at denne Combination af Beneficerede Politiretsfager var sjelden og mindre heldig her; men aldeles at henvise de Vedkommende til den private Rettergang uden nogen Hjælp i saa Henseende, maa jeg ansee utilraadeligt. Den anden Grund, som gjordes gjældende, nemlig Dpinionen, idet Misstemningen og Frygten for en Politisag var saa stor, forekommer mig ikke mindre svag, og Regjeringen kan, som jeg oftere har sagt, ikke respectere en sliq løs Dpinion. Den maatte jo da desuden kun kunne gjælde med Hensyn til offentlige Politisager, — og det kan jo ganske vist være slemt nok for en Person, at han nødsages til at komme ind under en saadan, — men her er jo Tale om en privat Politisag, og det er da indlysende, at naar man ikke opfylder de En paahvilende Forpligtelser, saa maa man finde sig i at sagsøges ved Politiretten eller hvilkensomhelst anden Ret, alt efter som Loven og Forholdene føre det med sig.

Slensborg: I Henhold til de Dtringer, som jeg fremsatte ved Sagens forrige Behandling, har jeg stillet to Vædringsforslag til § 9. Det første gaaer ud paa, at den Berettigelse, som efter Forslaget tilstaaes Enhver paa Landet til at dræbe enhver Hund, som ikke er forsynet med forsvaerlig Mundsturv, naar han antræffer samme paa sin Grund eller paa alfar Bei, naar der viser sig flere foruroligende Tegn, som lade berygte Udbrud af Hundegalskab, skulde udgaae af Loven. Under den her i sidste Sessjon forhandlede Sag, hvorved Placat af Ate Octbr. 1815 forandredes, blev det gjort gjældende, at en saadan Dræben af Hunde paa alfar Bei kunde medføre ikke ringe Ulemper; jeg kan i det Hele henholde mig til, hvad der da blev sagt, og skal her kun kortelig gjentage, hvad dengang blev yttret, at det kunde give Anledning til Dyrplageri, til ulovlig Skyden og Jagt efter Hunde, ogsaa i andre Diemed end det, som her er forudsat. Men selve Bestemmelsen, saaledes som den staaer i Forslaget, forekommer mig derhos at være uhensigtsmæssigt affattet. Efterat der først er talt om, at løsgaende Hunde uden Mundsturv skulle i Kjøbenhavn og